

om en udtalelse. Trafikministeriet har bl.a. udtalt følgende:

»I dommen er der henvist til forarbejderne til bestemmelsen i færdselslovens § 101, stk. 2, om, at erstatningen for personskade kan nedsættes og i særlige tilfælde bortfalde, hvis skadelidte ved grov uagtsomhed har medvirket til skaden, ligesom der i dommen er henvist til betænkning 1036/1985 om erstatning og forsikring for skader opstået ved benyttelse af motordrevne køretøjer.

Det kan oplyses, at færdselslovens § 101, stk. 2, bestemmer, at udgangspunktet for afgørelsen af spørgsmålet om ansvarsgrundlaget ved færdselsuheld med motordrevet køretøj er, at der gælder et objektivt ansvar for de skader, der forvoldes af køretøjet, og at ansvaret skal være dækket ved en forsikring i et koncessioneret ansvarsforsikringssselskab, jf. færdselslovens § 105.

Formålet med den nugældende erstatningsretlige regulering i færdselsloven er således at give skadelidte bedre mulighed for at opnå erstatning for personskade.

Endvidere kan det oplyses, at det fremgår af bemærkningerne til forslag om ændring af færdselsloven (L 7), at trafikerstatningsudvalget i betænkning nr. 1036/1985 om erstatning og forsikring for skader opstået ved benyttelse af motordrevet køretøj »fandt det tvivlsomt om et groft uagtsomt forhold fra skadelidtes side bør medføre nedsættelse eller bortfald af personskadeerstatning. Da den almindelige regel om skyldvurdering formentlig må antages at indgå som et væsentligt led i den enkeltes retsbevidsthed, kan det måske i visse situationer forekomme stødende, om fuld erstatning under alle omstændigheder skal udbetales til den, der har gjort sig skyldig i en alvorlig overtrædelse af færdselsreglerne, og som således gennem betydelig uagtsomhed selv har pådraget sig erstatningsansvar over for den anden trafikant.« Justitsministeriet har i forbindelse med besvarelse af Retsudvalgets spørgsmål 3 vedrørende L 7 tillige anført »Gengivelsen i bemærkningerne af udvalgets forudsætninger for anvendelsen af nedsættelsesreglen medfører som følge af de almindelige principper om lovfortolkning, at domstolene efter en konkret bedømmelse alene vil nedsætte erstatningen, hvis skadelidte har udvist en særlig kvalificeret grov uagtsomhed.«

Grænsen mellem simpel og grov uagtsomhed er således efter Trafikministeriets opfattelse ikke på forhånd lagt fast ved bestemmelsen i færdselslovens § 101, stk. 2, men er overladt til dom-

stolenes afgørelse på baggrund af en konkret bedømmelse af skadelidte, dennes adfærd og omstændighederne i øvrigt. Det indgår i en sådan bedømmelse blandt andet, om den handling, som ved skadelidtes grove uagtsomhed har været medvirkende til den indtrådte skade, har indebåret en indlysende fare for skaden eller ej.

For så vidt angår bedømmelsen af egen skyld hos børn fremgår det af Justitsministeriets svar på spørgsmål 1 fra Retsudvalget vedrørende L 7, at »Udvalget har endvidere i beskrivelsen af, hvornår en grov uagtsomhed vil kunne medføre nedsættelse anført, at der ikke vil være noget til hinder for, at der gives fuld erstatning, selv hvor der foreligger meget betydelig egen skyld udvist af større børn eller unge, der har handlet under leg eller i kådhed.« Det fremgår endvidere af Færdselslov 1992 med kommentarer (Waaben m.fl.) side 653, at »... det forudsættes, at en nedsættelse af erstatning - netop når det drejer sig om børn - kun ganske undtagelsesvist vil komme på tale.«

Det fremgår af præmisserne for Højesterets afgørelse, at skadelidte var 14 år, at han antog, at føreren trods sin alder havde en vis erfaring med bilkørsel, og at der hverken er grundlag for at antage, at deltagerne i kørslen på forhånd havde aftalt, at der skulle køres hasarderet, eller at skadelidte under kørslen havde tilskyndet til hasarderet kørsel. I øvrigt var der hverken tale om spirituspåvirkning af føreren eller de øvrige passagerer i bilen.

Under disse omstændigheder fandtes skadelidte efter Højesterets bedømmelse ikke at have medvirket til skaden »ved en så grov uagtsomhed, at erstatningen bør nedsættes efter færdselslovens § 101, stk. 2, 2. pkt.«. Højesteret bemærker endvidere, at det ikke ved bedømmelsen af skadelidtes egen skyld kan tillægges betydning, at skadelidte havde deltaget i brugstyveriet.

Trafikministeriet læser dommen således, at Højesteret har foretaget en graduering af den grove uagtsomhed, som på baggrund af de konkrete omstændigheder, herunder navnlig skadelidtes unge alder, har ført til, at der ikke skal ske nedsættelse af erstatningen. En sådan graduering svarer i øvrigt til princippet i forsikringsaftalelovens § 18, stk. 2, og ifølge Lyngsø, Færdselsansvar, 3. udgave, 1996, side 81, er »tankegangen bag færdselslovens § 101, stk. 2, om virkningerne af skadelidtes medvirken til skaden ved grov uagtsomhed .. den samme.«